

In gesprek met een echte Reuselnaar

Vruuger heb ik van men auwers wellis gehurd dé ik kiepeaoier gruun utslurpte. Ik was toen pas drie jaor en ze begrepen nie hoe ik die aoier open kon kréégen.

Toon Schellens bij het door hem gerestaureerd spant van de doopkapel van de Reuselse kerk. De houten constructie heeft veel averij opgelopen tijdens de oorlogsverwoestingen in september 1944.

Het gezin van opa Péér van de Wal en oma Lien Dirx omstreeks 1930 voor hun huis aan de Stevert in Steensel. Hun kinderen v.l.n.r. tante An, 'mon' Marie, ome Jaon, tante Bets, ome Door en tante Dien.

Aan het woord is de 73-jarige Toon Schellekens, de oudste zoon uit het gezin van elf kinderen, van de in Dommelen geboren Bert Schellekens en zijn vrouw Marie van de Wal.

Grootouders

Opa Schellekens heb ik nooit gekend. Van mijn ouders heb ik gehoord dat hij in Dommelen met boeren is begonnen en later samen met ons *grutje* een boerderij had in Steensel. Daar hadden ze een *boerengedoentje* van ongeveer 5 hectare grond met een stuk of *vééf koeikes en un perd*. Ons *grutje* heb ik nog wel gekend. Ze was toen al opgenomen in het verzorgingstehuis van Eersel. Tijdens een van onze bezoeken stelde ze onze pa de volgende vraag over zijn oudste kinderen: "Werken ze goed?" Onze pa antwoordde: "Ze werken *es unne auwe*." Waarop *grutje* lachend uitriep: "Dan doen ze *nie veul!*"

Naar Reusel

Onze pa had graag de boerderij van zijn ouders in Steensel overgenomen. Daar had hij ook rekening mee gehouden gezien het feit dat hij er tot zijn 30ste levensjaar samen met opa gewerkt had. In 1931, zes weken voor zijn geplande trouwdag kreeg hij echter te horen dat de boerderij overging naar zijn iets oudere broer. Hij begreep dat niet, temeer dat die broer al de kost verdiende als wolverter in een wolfabriek. Onze pa moest toen op zoek naar een andere boerderij want hij wilde toch wel boer blijven. Gelukkig konden ze in Reusel aan het Weijereind voor 250 gulden per jaar de boerderij van *Kemele Kiske* (van Kemenade) huren. Bij die boerderij hoorden enkele hectare grond en mijn ouders hadden daar ongeveer drie *koeikes*, een paard en wat varkens en kalveren. Twee jaar later was het overal crisistijd, de boerderij bracht niet genoeg meer op om de huur te kunnen betalen en het gezin te onderhouden. Inmiddels waren ons Leen en ons Marie al geboren waardoor de zorg van onze pa en ons mon alleen

Het jonge gezin van Bert en Marie Schellekens in 1945 bij hun huis 'de Deneburg' aan de Denestraat tijdens de Eerste Communie van zoontje Toon. Hun kinderen v.l.n.r. Péér, Leen, Dien, Huub op een fietspadpaaltje, Bets, Nel, communicantje Toon en Marie.

De in Dommelen geboren en op leeftijd zijnde broers Schellekens, omstreeks 1985. V.l.n.r. ome Sander, ome Jan, ome Frans en pa Bert.

maar groter werd. Noodgedwongen moesten ze de boerderij verlaten. Ze vonden een oplossing door de boerderij van Kees van Hoof te huren. Die boerderij was in zo'n staat dat die toentertijd in 'de Brug', een blad voor Reuselse soldaten in Nederlands Indië, *Villa waoi nie weg* werd genoemd. Later is de boerderij omgedoopt in Deneburg. Ik weet nog dat bij de huur was inbegrepen dat het fruit uit *d'n hof* gedeeld moest worden met het gezin van Kees van Hoof. Elk jaar kwam dochter Pieta de helft van de fruitoogst ophalen, vertelt Toon.

Deneburg

Daar aan de Denestraat ben ik op 24 april 1937 geboren. Eerder kregen mijn ouders daar al een Toontje, die helaas maar een week heeft geleefd. Ook ons Nel is daar al voor mij geboren. Vooral ons moeder heeft veel verdriet gehad van het overlijden van Toontje. *Grutje*, Jo van der Heijden, de moeder van Cas, Janus en Kees Verhagen die verderop in de Denestraat boerden kwam haar op een dag troosten met de woorden: "*Marie ge bent nog zo jong, ge kunt ur nog genoeg kréégen*". Het was op dat moment een zure troost voor haar.

Aan de Denestraat *boerden* mijn ouders op minder dan 3 hectare grond. Hun veestapel bestond uit twee of drie koeien, een of twee zeugen, een paar *erm minsen koeien* (geiten) een span mestvarkens en een dozijn kiepen. Het was allemaal niet genoeg om er van rond te kunnen komen. Daarom ging onze pa bijverdienen als 'losse arbeider'. Hij deed allerlei werkzaamheden, zo leegde hij beerputten, ploegde tuintjes om, reed mest uit en maakte de bloedput van de slager leeg. Later kwam hij bij de gemeente Reusel in dienst. Eerst werkte hij er als losse arbeider met zijn gespan (paard en wagen) en later tot aan zijn pensioen kwam hij in vaste dienst.

Ondanks de oude staat had de Deneburg veel te bieden. Zo was er een aparte koeienstal met daarin een WC-ruimte, een dubbele varkensstal,

een schouw waaronder aan de ene kant van de muur het fornuis werd gestookt en aan de andere kant de platte buiskachel stond. Ook was er een opkamer en op de begane grond een goei kamer waar onze pa en ons *mon* met de kleinste kinderen sliepen en nog een slaapkamer. In 'd'n huis' (woongedeelte) lag een vloer van rode plavuizen waarop wekelijks figuren van wit zand werden gestrooid. Verder was er een grote broodbakoven waarin wekelijks zo'n twaalf broden gebakken werden. Buiten was er een put die ons voorzag van water. Op zaterdag werd een fornuis water aan de kook gebracht voor onze wekelijkse wasbeurt. Om beurten moesten we de teil in. Was het water afgekoeld dan ging er weer wat warm water bij zodat de volgende niet te klagen had.

Voor vlees hoefden we nooit naar de slager. Drie keer per jaar werd er een varken geslacht en hadden dan weer volop vlees, spek, leverworst, bloedworst, droge worst, zult en al wat een *kuuske* meer te bieden had. De voorraad werd met zout *ingekupt* en de hammen werden later boven de broodoven gerookt en in de schouw te drogen gehangen. Een keer hebben de ratten voor een verassing gezorgd. Zonder dat we het merkten hadden ze het 'wit' van de hammen af weten de knagen. We zagen het pas toen de hammen los van de ophanghaken kwamen en naar beneden vielen.

Groot gezin

Voor ons was de Deneburg best spannend, er waren volop nissen, doorgangen, zolders en oude werktuigen waar en waarmee we konden spelen en ravotten. Ook kende ik een doorgang naar de zolder waar de appelvoorraad lag. Ons *mon* heeft nooit gemerkt dat daar wel eens een appeltje verdween. Ook rondom het huis was altijd wel wat te beleven. Van mijn ouders heb ik gehoord dat ik al op driejarige leeftijd eieren uitslurpte. Toentertijd liepen de *kiepen* nog vrij rond en legden ze eieren onder de *brembeessie* die over de sloot groeiden.

Het grote gezin van Bert en Marie Schellekens. Hun kinderen; bovenaan v.l.n.r. Marie, Bets, Nel, Dien en Leen. In het midden Annie en Thea en vooraan Péér, Toon, Huub en Lex.

Die sloot liep vanaf de Deneburg naar het huis Pietje van Graote (van Limpt) dat aan d'n hoek van de Denestraat en de huidige Wilhelminalaan stond. Door die sloot kroop ik onder de *brembeessie* door en wist zo de eieren te vinden. Op een keer had iemand gezien dat ik de

eieren tegen de dom van een karwiel tikte waardoor ze braken en ik er dan verder wel raad mee wist. Toen waren ze er achter waarom ik toen al zo'n stevig *boske* was. Na mij zijn in de Deneburg nog onze Péér, ons Bets, ons Dien, onze Huub, ons Annie en onze Lex geboren zodat

Opa en oma van Loon, omstreeks 1956. Opa 'Boere Sjeff' verbleef toen in 'de Klokkenberg', het TBC-sanatorium van Tilburg.

mijn ouders toen tien kinderen hadden en heel hard moesten werken en zorgen om alles in goede banen te leiden, vertelt Toon.

Dode soldaten en landmijnen

Van de eerste jaren van de oorlog kan ik me niet veel herinneren. Van ons Leen heb ik gehoord dat onze pa in die tijd een aantal keren clandestien een varken en ook wel eens een kalf en een geit heeft geslacht. Die beestjes werden daarvoor in het geheim tussen het strooi vetgemest en zo buiten het zicht van de controleurs gehouden. Van het laatste oorlogsjaar weet ik nog dat Duitsers in onze schob een gaarkeuken hadden ingericht. Het waren geen beroerde Duitsers, de overschot van het eten gaven ze aan ons. Ze hadden ook zogenaamde kuch, een zuur soort brood wat helemaal niet zo slecht smaakte. Ook kwamen ze bij ons de krant lezen. Wij moesten dan uitkijken en hen waarschuwen als er SS'ers in de buurt waren want het lezen van buitenlandse kranten was voor hen ten strengste verboden. Een wat oudere Duitser die thuis drie kinderen had zorgde goed voor ons. Van hem kregen we regelmatig *kwatta* en zuurtjes. Ook gaf hij onze pa advies hoe onze schuilkelder gebouwd moest worden om te voorkomen dat rondvliegende granaatscherven en geweerkogels ons in de schuilkelder konden bereiken.

Alle gezinnen uit de Denestraat en omgeving waren al vertrokken toen wij nog steeds in en rond onze schuilkelder verbleven. Toen echter in één nacht bij ons in de buurt de villa van dokter Snieders, de boerderij van *Kiske* van Dooren en onze *mutserdmijt* waaronder een dag eerder nog een Duitse mitrailleursteling was, in brand waren geschoten vond ons *mon* het hoog tijd om ook te vertrekken. We namen zoveel mogelijk bruikbare spullen mee en vertrokken gepakt en gezakt richting 't *Holland*. Bij de boerderij van Janus Verhagen zat opa Jan als enige overgeblevene op een gemakkelijke stoel met een rokende pijp in de mond tegen de gevel. Toen onze pa

De vier broers Schellekens tijdens hun lagereschooltijd in een van de klaslokalen van de Sint Jozefschool van de fraters van Tilburg. V.l.n.r. Péér, kleine Lex, Huub en Toon.

vroeg waarom hij niet wegging antwoordde 't *auw boske*: "Ik zie wel wa er gebeurt, ik ben nie rap genoeg mer um nog mee te kunnen." We liepen dwars over akkers en velden naar de boerderij van Nol Zak (van de Borne). In een sloot was een schuilkelder gemaakt waarin

we in spanning het einde van de beschietingen en gevechten van en in Reusel afwachtten. Ook zagen we daar dat Reusel in puin en brand werd geschoten en dat de spits van de kerktoeren met een harde klap naar beneden kwam.

Jo van Loon zit in 1946 de 4de klas van de Reuselse Mariaschool van de Zusters Franciscanessen.

Schafttijd voor de familie Schellekens tijdens de haver oogst van 1962. Ze zitten hier op hun akker aan het Weyereind die achter het erf lag van de boerderij van Jef Pauw (de Laat). V.l.n.r. zien we Nelly van Frans van Jan Heine (Lauwers), Toon, Lex, pa Bert, Dien en 'mon' Marie.

Onze Pa en ons Leen zijn nog wel een keer naar de Denestraat gegaan om de koe en de varkens los te laten

zodat ze zelf hun kostje konden scharrelen. Daar aan de Mierdseweg reed op een dag een open wagen

Het Reuselse Jongensgilde in de vijftiger jaren op weekend bij de familie van Erven in Spoordonk. Leider en kok Toon Schellekens staat helemaal achteraan voor het linkse raam.

volgeladen met dode Duitse soldaten richting Tilburg. De bungelende armen en benen van de gesneuvelden aan de buitenkant van de wagen was een vreselijk schouwspel, weet ik nog goed.

Bij terugkeer in onze boerderij lagen er in de Denestraat overal mijnen. Bij de boerderij van Janus Verhagen was daarom alles afgezet. Enkele dagen later vielen er vlak bij de Deneburg drie Reuselse slachtoffers. De broers Wim en Jan van *Willemen Tuntje* (Lavrijsen) reden met paard en wagen op een mijn waarbij Jan gedood en Wim zwaar gewond werd. Buurjongen Jan Legius reed met een kruiwagen stenen ook op een landmijn en heeft dat met de dood moeten bekopen. Volgens ooggetuigen vloog Jan als een pop door de lucht. Vreselijk moet dat geweest zijn, vooral voor de ouders van deze nog jonge levens. Onze pa heeft toen veel geluk gehad want die had daar eerder met een kruiwagen maïs gereden.

Lagere schooltijd

Aan de lagere school had ik geen hekel. In gezelschap van buurtgenootjes Harrie en Jan van Jaon Verhagen, Janus van Kees Verhagen of Toos en Maria Vlamings liep ik op de klompen naar school. Toen ik mijn Eerste Communie had gedaan moesten we elke morgen naar de kerk. In de tijd dat de mis nog in de Karel I fabriek aan de Turnhoutseweg was, omdat de Reuselse kerk door de oorlogsverwoestingen eerst hersteld moest worden, gingen we i.v.m. de afstand alleen naar de kindermis op dinsdag- en donderdagmorgen. We moesten toen nog nuchter zijn om te communie te mogen gaan en kregen daarom van thuis brood mee dat we al op hadden voor we op school waren. Wel moesten we voor de mis eerst onze taken uitvoeren, bijvoorbeeld het vee voeren en melken.

Koeien melken heb ik al vroeg geleerd. Ik was pas zeven jaar toen ons *mon* aan me vroeg een roompotje melk te melken om pap te kunnen

De leidsters van het eerste uur van het Reuselse KMG (Katholieke Meisjes Gilde). V.l.n.r. Ria Gevers, Jaan van Piet van d'n Hollander (Lavrijsen), Leen Schellekens, Lien Gevers, aalmoezenier Paanakker, Lies de Kort, Elly Balmer en tenslotte Riek en Jo van Loon.

Soldaat Toon Schellekens was tijdens zijn parate dienstitijd gelegerd in Oirschot. Hij was daar lijnwerker voor de veldtelefoonverbindingen.

maken voor broertje Huub. Ze zou dan later de koe wel afmelken. Omdat ik snel terug was met de melk zei ze: *"Dé hédde vlug gedon, gé kunt de rest ok wel afwerken"*. Vanaf toen was ik aangewezen om het melken voor mijn rekening te nemen.

Jan *Schoen* (Schoenmakers) hielp onze pa vaak met het *snijen* van jonge biggen. Onze zeug trok partij voor haar biggetjes. Dat bleek toen Jan op een keer met zijn rug naar de zeug toe stond en ze plotseling fel in zijn schouder beet.

Fietsenstalling aan de kerk

In de oorlog werd onze pa aangesteld om de toentertijd omvangrijke fietsenstalling aan de kerk te beheren en te onderhouden. Dat deed hij samen met Jan en Toon van *Kusters Betje* (Kerkhofs). Later mochten onze Péér en ik ook meehelpen en het stalgeld van drie cent per fiets in ontvangst nemen. Op hoogtijdagen werden er wel eens vijfhonderd fietsen gestald. Ik

leerde het wisselgeld tussen mijn vingers klaar te hebben om snel van een stuiver of dubbeltje terug te kunnen geven. De opbrengst mocht van de pastoor over beide families verdeeld worden. Het was voor ons gezin een welkome aanvulling van het huishoudgeld. Later werd ik ook invaller voor collectant *'t Suikerlepeltje* (Toon Dirkx) die last kreeg met zijn gezondheid. Toen *'t Suikerlepeltje* daarom moest stoppen nam onze pa het van hem over en bleef ik invaller. Later heb ik het collectantschap van onze pa overgenomen.

Helpen in de fratertuin

Van frater Adriano mocht ik vaak meehelpen in de grote fratertuin die tot aan het *huiske* van *Kosters Betteke* aan het kerkplein kwam. Ook mijn kameraad Peter van *Boere Sjef* (van Loon) en Piet en Nico *Klet* (van Limpt) waren daar regelmatig. We deden er allerlei karweitjes vaak samen met de tuinmannen Frans van Eekert en Rens van Gompel. We plukten bonen en andere groenten, oogsten fruit, stekten bloemen en werkten in de broeibakken. Ik vond het daar heel interessant en leerde nieuwe gewassen kennen. Van frater Adriano mocht ik ramenas proeven, een soort zwarte peeën die geschild moesten worden. De frater zei dan: *"Ramenas is bitter in de mond maar maakt 't hart gezond."*

Ruzie met Toon Schoor

Op school was ik een brave leerling, dat werd me altijd door mijn ouders op het hart gedrukt. Een keer heb ik ruzie gekregen. Dat was met klasgenoot Toon *Schoor* (Schoormans). Hij stond me aan de poort op te wachten om me een lesje te leren. In paniek deed ik mijn klomp uit en gaf hem ermee een ferme tik op zijn kop. Toon schrok even maar kwam me toch weer achterna met als gevolg dat hij weer kennis maakte met mijn klomp. Dat herhaalde zich nog een keer toen ik bijna thuis was waarbij ik het geluk had dat ik een klap van zijn militaire koppelriem kon voorkomen. Toen ik 's middag de speelplaats van de school naderde hoorde ik al op afstand de

jongens roepen: "Drie bulten, drie bulten, drie bulten". Toon Schoor bleek drie bulten op zijn hoofd te hebben. Toon en ik werden naar *de Grijze* (frater Franciscus), het hoofd van de school gestuurd, die zorgde dat de ruzie gesust werd. Daarna heb ik geen last meer van hem gehad, vertelt Toon.

Houtbewerker

Rond 1950 kregen we in de buurt van het *schilderspedje* in de Bakkerstraat een nieuwbouw gemeentewoning. Na 1½ jaar zijn we naar de Kruisstraat verhuisd waar onze pa het huis van *Spartele Nelleke* (Dirkx) kon kopen. De voorkamer werd Nellekes slaapkamer waaraan voor haar een woonkeuken werd gebouwd. Onze nieuwe buurvrouw was haar zuster *Spartele Mieke* die getrouwd was met Lowieke Verhagen. In de Kruisstraat is ons Thea geboren en waren toen een gezin van elf kinderen.

In 1951 ging ik naar de Ambachtschool. Eerst wilde ik metaalbewerker worden, dat werd toen immers bijna iedereen. Omdat die opleiding volgeboekt was werd ik ingeschreven voor houtbewerking waar ik nooit spijt van heb gehad. Na de Ambachtschool kon ik gaan werken bij Jan van Louwkes (Goudsmids). Ik begon in de werkplaats waar ik allerlei werkzaamheden deed van het maken van speelgoed voor Sinterklaas tot het rooien en zagen van bomen voor het bouwen van een complete veldschuur. Een keer heb ik de bomenzaag tegen een stalen oog laten lopen waardoor de grote spanzaag vernieuwd moest worden. Omdat ik van baas Jan een flinke uitbrander kreeg ging ik 's avonds met lood in mijn schoenen naar zijn huis en bood hem aan al mijn spaargeld in te brengen voor de geleden schade. Dat kon Jan toch niet over zijn hart krijgen en wilde daar niets van weten. Tot mijn 33ste ben ik in de bouw blijven werken. Daarna ben ik tot aan mijn vutleeftijd als onderhoudstimmerman bij de gemeente Eindhoven in dienst geweest, vertelt Toon.

De jongemannen Peter van Loon en Toon Schellekens in 1958. Tijdens de jeugdjaren van Toon was Peter zijn beste kameraad.

Het gelukkige bruidspaar Toon Schellekens en Jo van Loon gaven elkaar op 31 juli 1962 hun jawoord.

Het jonge gezin van Toon en Jo Schellekens. Hun kinderen v.l.n.r. Albert, Mariëtte, Jeannie, Jolanda en Marco.

Leider Jongensgilde

Op het einde van mijn lagere schooltijd werd ik lid van het jongensgilde. Toen ik zeventien was stapte ik over naar de KAJ (Katholieke Arbeiders Jeugd). Daarna werd ik leider en hopman van het jongensgilde waar mijn

kameraad Peter van *Boere Sjef* hoofdleider was. Andere leiders waren Sjarel en Stan Gevers, Kees Huijbregts, Ad de Kort en Gust van Jan van Dooren. Af en toe gingen we met de vendels op weekend. Van het weekend bij de familie van der Hamsvoort in Spoorndonk kan ik

Toon Schellekens in mei 1988 bezig met de restauratie van de houten constructie van de Colse Watermolen van Tongeren (Eindhoven). Bij dit soort werk was Toon in zijn element.

me nog herinneren dat ik voor twee dagen eten had gekookt. Echter de jongens hadden zo'n gezonde eetlust dat de eerst avond alles al op was. Gelukkig hielp de familie ons met wat ze in hun tuin hadden zodat er de 2de dag ook niemand honger hoefde te lijden.

Jo van Boere Sjef

In augustus 1956 werd ik rekrut bij de veldartillerie in Bergen op Zoom. Na enkele maanden ging ik naar Breda en werd daar kanonnier. Mijn parate tijd bracht ik door in Oirschot. Mijn functie was lijnwerker wat inhield dat ik verantwoordelijk werd voor het aanleggen van kabels voor veldtelefoons. Mijn dienstdag is voor mij een 'goede' leerzame tijd geweest. Wel werd het even spannend toen we in paraatheid werden gebracht i.v.m. de opstand van de Hongaarse bevolking in Boedapest.

In die tijd kwam ik veel bij Peter van *Boere Sjef* die toen bezig was met de oprichting van het Reuselse Meisjesgilde. De leidsters van het eerste uur waren Lien van Frans Gevers, Ria Gevers, Jana van Jan van Dooren, Mien Baselmans, Bertha van Sjaak Groenen, Lies de Kort, Margriet Wouters, Jaan van Piet van *d'n Hollander* (Lavrijsen) en Jo en Riek van *Boere Sjef*. Op Jo had ik een oogje en dat had ze ook wel in de gaten. Maar de stap over de drempel had ik nog niet durven zetten. Op 2 juni 1958 was het dan zover, tijdens Netersel kermis zouden we elkaar ontmoeten in de danstent. Dat werd het begin van 5 jaar verkering. Omdat zowel Jo als ik tijdens onze vrije tijd vaak wel wat te doen of te werken hadden zijn we in die tijd nooit samen op vakantie geweest. Met een dagje naar Amsterdam en een bedevaart met de bus naar het Belgische Beauraing hebben we het wel ongeveer gehad, vertelt Toon.

Eigen gezin

Op 31 juli 1962 zijn Jo en ik in het huwelijksbootje gestapt. Het werd in 't Centrum een gezellige bruiloft met 's avonds ruim 90 gasten. Eerst hebben we 2 jaar in de Bakkerstraat

gewoond waar dochter Jeannie is geboren. Na de nodige strubbelingen met de gemeente over de vergunning kwam onze droom uit, het bouwen van een eigen huis. Jo maakte zich nog wel zorgen hoe we dat ooit allemaal zouden kunnen betalen maar ik beloofde haar: "Zolang ik mijn handen kan gebruiken zal ik zorgen dat we het kunnen."

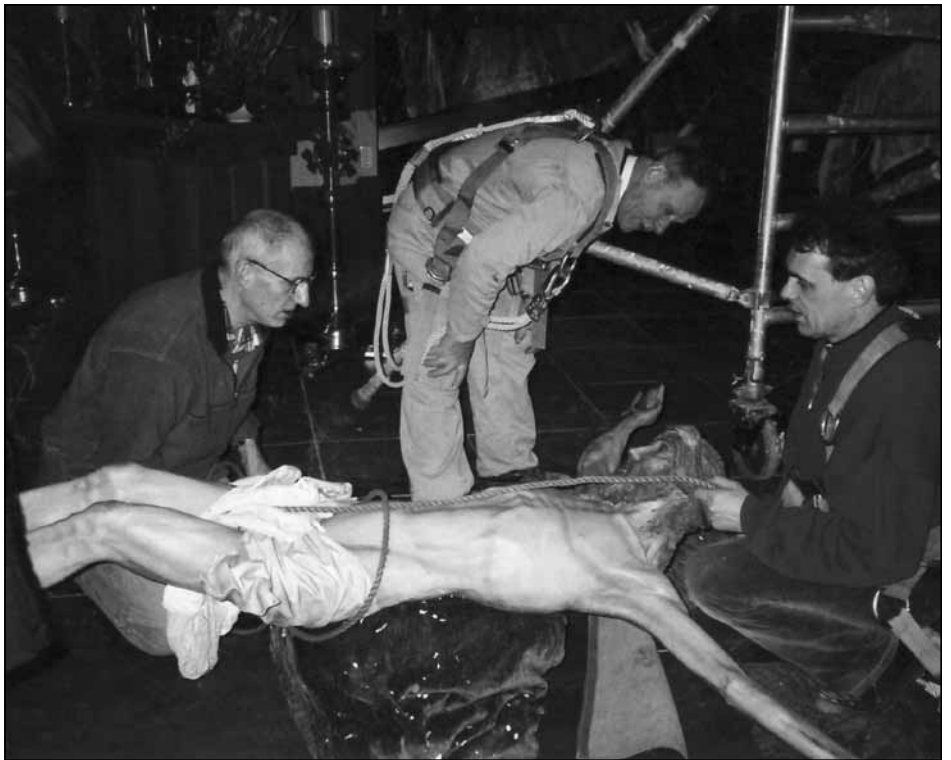
In augustus 1964 betrokken we ons huis aan het Kerkezand 3. Daar zijn ons Mariëtte, Jolanda, Albert en onze Marco geboren en waarmee we heel content waren.

In het midden van de negentiger jaren kreeg Jo last van dichtgeslipte aderen en moest ze een hartoperatie ondergaan. De operatie waarbij ze drie omleidingen kreeg verliep gelukkig goed.

Onze 40-jarige bruiloft vierden we te midden van vrienden, familie, kinderen en onze 8 kleinkinderen (met er nog een op komst) die ons een mooi feest bezorgden. In de zomer van 2005 had Jo weliswaar wat gezondheidsklachten maar die leken mee te vallen. Dat bleek helaas niet zo te zijn. Toen ze op de bank in de kamer een dutje lag te doen is ze plotseling overleden. Haar overlijden kwam onverwachts en was een harde klap voor mij en onze de kinderen en kleinkinderen. Het ging allemaal zo snel dat we geen afscheid meer konden nemen, vertelt Toon bedrukt.

Kerkkoster

Tijdens een wandeling met een paar van onze kleinkinderen in de buurt van het in aanbouw zijnde nieuwe Reuselse gemeentehuis werd ik door de toenmalige Reuselse pastoor Albert Verest aangesproken. Hij wilde een keer komen praten omdat hij een probleem had. Tijdens zijn bezoek vroeg hij of ik koster wilde worden. Na eerst geaarzeld te hebben heb ik erin toegestemd en doe dat nu al zo'n 12 jaar. Ik heb er nooit spijt van gehad, het is dankbaar werk en ik blijf in contact met mensen. Dagelijks open ik de Mariakapel en het kerkhof, zorg voor openstelling

Sjef Theuws, Toon Schellekens en Pastoor Luc Buyens druk in de weer met het terughangen van het Christusbeeld in het priesterkoor tijdens restauratiewerkzaamheden in de Reuselse kerk in de jaren 2004-2005. Let op de bergbeklimmeruitrusting van Toon en de pastoor. Het gebeurt volgens de ARBO veiligheidsregels!

Ton de Hair en Toon Schellekens in juni 2006 bezig met het 'stellen' van het 'stellen' van het altaar van de Reuselse kerk.

Toon en Jo Schellekens vierden in augustus 2002 hun veertigjarige trouwdag. Hier zijn ze het trotse middelpunt tussen hun acht kleinkinderen. Hun namen v.l.n.r. Bas, Jody, Kevin, Laura, Tom, Jarno, Max en Tessa. Hun negende kleinkind Tom van de Camp was toen nog niet geboren.

Het jongst kleinkind Tom van de Camp.

van de kerk voor de diensten, doe het klein onderhoud van kerk en pastorie en ander kosterswerk wat er te doen staat.

Tijdens de renovatie van het Reuselse kerkgebouw van enkele jaren geleden heb ik samen met Sjef Theuws ongeveer een half jaar gewerkt aan het plaatsen van twee zolders/plafonds in de doop- en aanbiddingkapel. Hier hoorde ook het vermaken en renoveren van enkele dakspanten bij. Een grote ingreep waarbij de bouwkundige van het bisdom in eerste instantie zorgelijke kanttekeningen plaatste. Van rector Ling, een bekende van pastoor Luc Buyens, die adviezen gaf over de vormgeving kreeg ik achteraf complimenten omdat het er beter uitzag dan hij had kunnen bedenken, vertelt Toon met gepaste trots.

Slot

Uit het interview met Toon Schellekens, in Reusel beter bekend als Toon *Schel*, blijkt overduidelijk dat hij iemand is met een open karakter die zich gemakkelijk aanpast waarbij je direct het gevoel krijgt welkom te zijn. Of het nu gaat over zijn ouders en afkomst, zijn schooltijd, zijn jongensgildetijd, zijn militaire dienst, zijn werk, zijn gezin en zijn diensten bij de kerk steeds blijft weer dat hij zich gemakkelijk aanpast en positief terugkijkt naar die fases in zijn leven. Met gevoel en trots spreekt hij over zijn Jo en zijn kinderen en kleinkinderen. Het overlijden van Jo waarmee hij graag nog vele jaren in gezondheid had willen genieten is een zwarte bladzijde in zijn leven die hij nooit helemaal zal kunnen dichtslaan. Hij probeert zijn verdriet te verwerken door zijn werk- en bezigheden, vaak ten dienste van de Reuselse gemeenschap. In de sporen van zijn vader is hij bijna heel zijn leven betrokken geweest bij de Reuselse kerk die hem na aan het hart ligt. Daarom stellen we met recht vast dat Toon van Bert Schel en van Marie van de Wal een echte Reuselnaar genoemd mag worden.